

Ob zasnovi in obisku neke razstave!

Po dolgih pripravah, dogovarjanjih in še kaj,, nam je tik pred novim letom vendarle uspelo v predverju velike občinske seje dvorane postaviti likovno razstavo.

Povemo naj, da stvar vseeno ni bila tako enostavna. Seznam likovnikov v naši občini, ki ga imamo na Zvezi kulturnih organizacij je nekoliko zastarel, uporabili smo celo osebna poznanstva, pa kljub temu nismo uspeli. Pa nas ni nihče »potegnili za nos«, ali celo odpovedal tik pred zdajci, mi sami smo bili skoraj malce preveč pesimistično razpoloženi do likovnih razstav in če smo čisto odkriti, skoraj smo jih odrinili v kot in dali več prednosti dejavnostim, ki se jih sliši, obenem pa celo prav dobro vidi.

Pa se je zgodil čudež, in ko je nekega dne zazvonil telefon, smo bili vsi presenečeni, in to zelo prijetno, saj se je na drugi strani žice oglašil glas, ki se je predstavljal kot likovnik, ki bi rad razstavljal. Pričeli smo obljubljeni na vse kripije, celo za termine smo se dogovarjali, sami pa niti slučajno nismo vedeli, kje naj začnemo. In potem ko smo se zares dogovorili, poskrbeli za panoje, natisnili kataloge in rezervirali prostor, je bila stvar v hipu tako preprosta, da nas je bilo kar malce sram.

In, da ne bomo besedičili tjavdan je prav, če se pomudimo pri našem prvem razstavljalcu Vladimiru Valantu. Mislim, da ni potrebno, da ga razkrinkavamo in načenjamo njegov življenjski opis, saj za umetnika njegovega žanra to ni pomembno, saj nam vse kar misli nazorno pokaže, poleg tega pa je še tako mlad, rojen je namreč leta 1954, da bi o tem govorili mnogo, mnogo let kasneje.

Valant je samorastnik, po poklicu socialni delavec, zaposlen kot vzgojitelj na Poklicni gradbeni šoli. To pa je njegova prva samostojna razstava.

In kakšno je naše mnenje o razstavi? Težko bi povedali nekaj, kar bi ustrezalo vsakemu obiskovalcu, nam in na koncu seveda še umetniku. Sicer pa, razstave so zato, da si jih ogledamo in si ustvarimo svoje mnenje ne glede na mnenje drugih!

Valantova dela so, lahko bi rekli precej nanašava in ni nam težko ugotoviti, da se v njih preliva trenutna inspiracija, prav tako pa je čutiti, kako umetnik hiti, da bi jo čim prej »prerisal«, zápečatil, saj se mu ob njej poraja še kup novih idej. In ta skupek inspiracije in idej, ki se preljuje v sliko, stoji pred nami, takrat se nam zazdi vse skupaj kot ogromen mozaik nečesa tisočkrat doživetega, vendar nikakor monotonega, temveč primer mozaika, ki je v vsakem izmed nas, prepleten pa je z grenkobo, tesnobo, trpkostjo življenja, ki nam ga narekuje današnji tempo. Vendar stvari nas oplazijo, pa čeprav še tako malo, na nas samih pa pustijo majhen delček vsega prelitega, doživetega, to pa se zadržuje s takšno sigurnostjo in gotovostjo, da se tega ne znebimo nikdar več.

»Čudovito le za en pogled – a za kaj več se spomnim svojih bolečin« – tako je napisano v knjigi opomb likovne razstave. Pa se s tem, ki je to napisal popolnoma strinjam.

Toliko o Valantu. Trenutno razstavlja Lebič Janez, ki dela kot likovni pedagog na osnovni šoli Vrhovci. In kdo bo naslednji? Pravzaprav vam tega nikakor ne moremo zagotoviti, saj smo vezani na majhen prostor v naši občini, ki ga pa koristimo tudi v druge nujne namene. Na Viču namreč nimamo svoje likovne galerije. O tem, da jo bomo kdaj imeli se na glas sicer še ne govori, morda pa se bo začelo takrat, ko bodo z našo pomočjo prišli na vrsto tudi ostali in bomo dokazali, da jih imamo mnogo, mnogo!

MOJCA SUHADOLC

Priznanji Svobod

Že v začetku decembra lanskega leta, smo z gradivom za peto konferenco ZKOS prejeli tudi vabilo na podelitev odličij Svobod, ki jih vsako leto podeljujejo zaslužnim kulturnim delavcem. Zares smo bili ponosni, ko smo na podelitvi srečali tudi dve naši občanki, ki sta si to odličje resnično zaslužili.

Milica-Breda Zajic, je dolga leta

delala kot tajnica na ZKO Vič-Rudnik, in prav po njeni zaslugi je na novo nastala prenekatero knjižnica, na noge je postavila prenekatero društvo in bedela nad ostalimi.

Tončka Grat pa je s svojim občutkom za kulturo in ljubiteljsko dejavnostjo bedela na Škofljici, kjer še vedno aktivno deluje in pomaga pri delu mlajšim, še ne dovolj izkušenim.

Ob tej priliki dovolite, spoštovani tovarišici, da vam čestitamo tudi mi, vam iz srca stisnemo roko, obenem pa se vam zahvaljujemo za dolgoletno delo, vsakega vašega obiska in nasveta pa bomo resnično veseli.

ZKO LJUBLJANA VIČ-RUDNIK

Iz Notranjih Goric

Dvorana odpira svoje možnosti

Ob praznovanju Dneva republike in krajevnega praznika smo krajanje KS Notranje Gorice-Plešivica izročili svojemu namenu prenovljeno kulturno dvorano. Natanko po tridesetih letih prenovljena dvorana, ki je bila uničena ob požaru, je nudila nov lepši pogled. Vsi smo se s ponosom ozirali naokrog. Še posebno smo bili te prenovne veselji vsi tisti, ki svoj prosti čas izkoristimo za kulturno dejavnost. Bili smo si enotni misli: »Ta prostor moramo izkoristiti do zadnjega kotička!« Rojevale so se nove ideje in želje za boljše kulturno življenje v kraju. V kulturno umetniško društvo je zajetih več dejavnosti, ki si prizadevajo, da bi s svojim delom popestrile kulturno delovanje v KS. Moški pevski zbor deluje že tretje leto. Trenutno združuje 18 pevcev, ki jih vodi Zmaga Žnidarič. Za seboj imajo že vrsto uspešnih nastopov, pred seboj pa polno načrtov, ki jih bodo s trdim delom tudi uresničili. V to smo prepričani, saj nas do sedaj še niso razočarali s svojimi nastopi in upamo, da bo tako tudi v prihodnje. Ob tem pa si želimo, da bi bila kvaliteta zbora iz leta v leto boljša. V mesecu marcu jih čaka pomembna naloga, na katero se tudi vneto pripravljajo. To je pevska revija, za katero nam je poverjena tudi vloga gostitelja.

Potrebno pa je omeniti tudi dramsko skupino, ki združuje mlade amaterje-igralce. V lanskem sezoni so bili njihovi načrti uničeni prav zaradi požara v dvorani. Letos pa pripravljajo novo odsko delo z naslovom »Dve nevesti«. To je stara kmečka igra, ki so jo igrali pred leti že naši očetje in mame. Zato je želja po uprizoritvi tega dela še toliko večja, saj vedo, da pri izbiri dela niso šli preko želje krajanov, posebno starejših. Premiera bo v zadnjih dneh januarja. Režijo dela je vzel v svoje roke Stane Čuden pod mentorstvom Romana Novellija. Dramska skupina pa sodeluje s kulturnimi programi tudi na vseh praznovanjih v KS skupaj z moškim pevskim zborom osnovne šole Notranje Gorice. V KS pa je poskrbljeno tudi za najmlajše. Enkrat teden-

sko obiskujejo »Cicibanove urice«, ki jih vodi dijakinja vzgojiteljske šole Marinka Vidmar. V to skupino so zajeti otroci od 3.–8. leta. Cicibanove urice so organizirane četrto leto, vsebina njihovega dela pa se je od skupnih začetkov zelo popestrila. Obiskovalec bi se moral, čeprav nehoti, nasmehnuti ob njihovi zavzetosti, kako narediti možaka iz buč, mu pritrditi brke in lase. Otroci se nikoli ne dolgočasijo, zato pa ima veliko zaslug prav vzgojiteljica, ali kakor jo sami imenujejo – tovarišica Marinka. Otroci bodo imeli razstavo svojih izdelkov in tudi samostojen nastop na katerem bodo pokazali kaj vse so se naučili.

Pri vseh teh dejavnostih, ki predstavljajo ogrodje kulturnega delovanja, pa ne gre tudi brez problemov. Dramska skupina se sprašuje, če bodo reflektorji za premiero preskrbljeni. Med hudim požarom so bili namreč uničeni. Upajo pa tudi, da ne bodo do premiere vsi obležali v posteljah, zaradi prehlada, saj oder, kjer imajo vaje, ni ogrevan. Dve električni pečici, če zaslužita ta naziv, pa komaj ogrejeta prezeble roke. V šali pravijo, da ima tudi do dobro stran, saj se sicer igralci ne bi stiskali tako drug k drugemu v prizorih, kjer to zahteva režiser.

Prostorska stiska pa tare tudi male obiskovalce Cicibanovih uric. Prostor je za njihovo delo neustrezen, saj uporabljajo kar sejno dvorano. Pa tudi kakšnega tehničnega pripomočka se ne bi odrekli, npr. gramofona, da bi poslušali pravljice in otroške pesmice.

Težave so, seveda! A upamo, da jih bomo s skupnimi močmi v krajevni skupnosti tudi rešili. Novi uspehi pa nam dajejo novih moči in volje za nadaljnje delo. Iščejo nove oblike delovanja z eno samo željo, približati kulturo krajanom. Zadovoljni nasmehi gledalcev, ko odhajajo iz dvorane, so za nas amaterje in za naše delo največja nagrada. Zato bomo tudi v nadaljnje skušali prislusniti željam naših ljudi in uresničiti cilj »izkoristimo svojo kulturno dvorano do zadnjega kotička!«

IRENA LIPOVEC

Vesele lutke na obisku!

Od prvih dni decembra, pa vse tja do zadnji dni starega leta je dedek Mraz v spremstvu Lutkovnega gledališča obiskal prav vse otroke v občini Ljubljana Vič-Rudnik.

Na Preserju pa so naše najmlajše presentili še malce drugače. Pripravili so jim namreč otroško igrice Janeza Žmavca: Domača naloga na potepu. In prav ob tem zadnjem bi se malce zadržali in razpisali.

Delavsko prosvetno društvo Podpeč-Preserje ni eno tistih društev, ki ga moramo kar naprej vspejati in bodriti, da ne bi zaspal, saj so vsi s predsednikom na čelu dovolj delovni in energični. Zapade pa tudi kdaj pa kdaj v težave iz katerih mu moramo pomagati.

Na začetku lanske sezone nas je obiskala Vida Susman. Mlada študentka slavistike iz Podpeči. Polna idej, povrhu pa marljiva in delovna, enostavno ni vedela, kje naj začne. »Radi bi igrali« nam je dejala. Pa smo jo hitro pomirili in skušali pomagati po naših močeh.

Naprosili smo našega sodelavca Braneta Ažmana, da jih je nekajkrat obiskal in jim dal kar precej koristnih napotkov, tako, da so skupaj premagali začetne težave, ki jih v mladi gledališki skupini ni malo.

Kmalu so se začeli kazati prvi obrisi predstave, ki je bila prav zares primerna za otroke. Tudi pri izdelovanju kulis in kostumov so bili zelo spretni in iznajdljivi, povečini so vse napravili sami.

Za vsak slučaj pa so si zagotovili tudi obisk, kar je še kako pomembno. Tako so predstavo namenili predšolskim in osnovnošolskim otrokom nižje stopnje.

In v petek, 28. decembra je predstava doživela premiero. Sprva so bili malce okorni in zadržani, potem pa, ko se je iz dvorane

zaslišal prvi otroški smeh in prav tako neposreden komentar je predstava stekla v polnem zamahu. Ne bi radi podajali posebne kritike. Potem bi se morali razpisati na veliko večih straneh. Mislim, da je za prvo predstavo dovolj, da jih iskreno pohvalimo in jim stisnemo roko. Le tako naprej!

Prav na koncu jih je obiskal še dedek Mraz, in ko jih je povprašal, če bi zapeli skupaj s Piko Nogavičko, s katero se je potepala Domača naloga, so bili otroci vsi navdušeni in v en glas zapeli.

Dvorana je bila zares nabito polna. Obisk so zagotovili tudi krajanje.

In če spregovorimo še nekaj o delu mlade gledališke skupine! Res je, da so vsi mladi in pravi preiskusni zajci z Vido vred. Režiserka se sprva nikakor ni mogla lotiti tako zahtevne naloge, kot je režija, pa je kljub temu z vso resnostjo in zavzetostjo stvar pripeljala do konca. Nikakor ne smemo pozabiti na tehnično ekipo, ki k predstavam pripomore veliko več, kot si mislimo mi. Brez njih je predstava kot »pokrovka brez lonca«.

V bodoče pa tole. Vztrajajte! Nikakor ne bodite prehitro zadovoljni. To so šele začetki, prvi utrinki, bi dejali. Vse to pa je še daleč od tega, kar si želimo mi kot gledalci in vi kot skupina. Posegati moramo po kvalitetnejših delih, ki so resda veliko bolj zahtevna, vanje moramo vložiti veliko več truda, nam pa ravno toliko tudi povrnejo. Še zdaleč pa se ne smete bati praznih dvoran, če ne boste igrali vedno komedije in lahkih, razumljivih tekstov.

Sicer pa, Cankar je v svojih Hlapcih dejal: »Pa, če le enemu odvežem roke in pamet, bo dovolj plačila!«

Seveda, pa to zadnje velja za prav vse gledališke skupine.

MOJCA SUHADOLC